

บทความวิจัย (Research Article)

การศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับอุดมศึกษา
เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

STUDY OF SELF-DIRECTED LEARNING READINESS OF STUDENTS WITH HEARING IMPAIRMENTS IN HIGHER EDUCATION IN NORTHEASTERN AREA

Received: April 22, 2019

Revised: April 24, 2019

Accepted: May 21, 2019

พรทิพย์ ผองสูงเนิน^{1*} สิริลักษณ์ โปรงสันเทียะ²
Porntip Pongsungnern^{1*} Siriluck Prongsantia²

^{1,2}คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

^{1,2}Faculty of Education, Nakhon Ratchasima Rajabhat University, Nakhon Ratchasima 30000, Thailand

*Corresponding author, E-mail: tip_sped@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับอุดมศึกษาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยจำแนกตามเพศ อายุ กลุ่มสาขาวิชา และระดับการได้ยิน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับอุดมศึกษาที่จดทะเบียนคนพิการ เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปีการศึกษา 2561 จากมหาวิทยาลัยที่มีนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมจำนวน 98 คน เลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบประเมินลักษณะเป็นแบบมาตราส่วน ประมาณค่า ชนิด 5 ระดับ โดยมีคำถามเกี่ยวกับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง 8 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ 2) ด้านการมีมโนคติของตนเองในด้านการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ 3) ด้านการมีความคิดริเริ่มและเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง 4) ด้านมีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตน 5) ด้านมีความรักในการเรียน 6) ด้านมีความคิดสร้างสรรค์ 7) ด้านมองอนาคตในแง่ดีและ 8) ด้านใช้ทักษะทางการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหาสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า

1) ความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับอุดมศึกษาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.14, S.D. = .48$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านใช้ทักษะทางการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุด ($\bar{X} = 4.21, S.D. = .53$) อยู่ในระดับมาก และด้านมีความคิดสร้างสรรค์ มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ($\bar{X} = 4.03, S.D. = .63$) อยู่ในระดับมาก

2) การเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับอุดมศึกษาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปรากฏผลดังนี้

2.1) จำแนกตามเพศ โดยภาพรวมและรายด้าน พบว่าความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.2) จำแนกตามอายุ โดยภาพรวม พบว่าความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านมีความรักในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3) จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา โดยภาพรวมและรายด้าน พบว่าความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.4) จำแนกตามระดับการได้ยิน โดยภาพรวม พบว่าความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านการมีความคิดริเริ่มและเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง / นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน / อุดมศึกษา

Abstract

The purpose of this research was to study self-directed learning readiness of students with hearing impairments in higher education in Northeastern area. To compare the characteristics of self-directed learning readiness based on variables: gender, age, learning program and level of hearing. The sample group consisted of 98 students with hearing impairments who registered as person with disability studying in higher education in Northeastern area in 2018 academic year from the university that mainstreamed students with hearing impairments. The sample was selected by purposive sampling. The research instrument was questionnaire with five levels of rating scale classified into 8 subordinate self-directed learning readiness characteristics that are 1) openness to learning opportunities, 2) self-concept as effective learner, 3) initiative and independence in learning, 4) responsibility for own learning, 5) love of learning, 6) creativity, 7) positive orientation of the future, and 8) ability to use basic study skills and problem-solving skills. The statistical analysis employed were frequency, percentage, mean, standard deviation, and t-test. The results of the study were:

1) Self-directed learning readiness of students with hearing impairments in higher education in Northeastern area were in high level ($\bar{X} = 4.14$, S.D. = .48). When analyzing each characteristic, the mean of ability to use basic study skills and problem-solving skills was the highest ($\bar{X} = 4.21$, S.D. = .53) in high level and the mean of creativity was the least ($\bar{X} = 4.03$, S.D. = .63) but in high level.

2) To compare the characteristics of self-directed learning readiness based on variables: gender, age, learning program and level of hearing. The results indicated that:

2.1) Analyzing mean based on gender, all and each characteristics of self-directed learning readiness. It showed no significantly different.

2.2) Analyzing mean based on age, all characteristics of self-directed learning readiness. It showed no significantly different. Considering for each characteristic, love of learning was significantly different at the .05 level.

2.3) Analyzing mean based on learning program, all and each characteristics of self-directed learning readiness. It showed no significantly different.

2.4) Analyzing mean based on hearing level, all characteristics of self-directed learning readiness. It showed no significantly different. Considering for each characteristic, initiative and independence in learning was significantly different at the .05 level.

Keywords: self-directed learning / students with hearing impairments / higher education

บทนำ

สถาบันอุดมศึกษาจำเป็นที่จะต้องปรับเปลี่ยนกระบวนการทัศน์ในการจัดการศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 เนื่องจากสังคมและเทคโนโลยีมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ปัจจุบันจะเห็นได้ว่าผู้เรียนยังขาดการฝึกฝนการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ การถ่ายโอนการเรียนรู้จึงไม่เกิดขึ้นหรือเกิดขึ้นน้อย และกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่ใช้อยู่ไม่ได้ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง ผู้เรียนจึงขาดทักษะในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองหรือการเรียนรู้แบบนำตนเอง ส่งผลให้เกิดการลอกเลียนแบบและต้องพึ่งพาผู้อื่นอยู่เสมอ (ทิตนา แซมมณี, 2542) การเตรียมผู้เรียนให้เกิดความเชี่ยวชาญในการเรียนรู้ตลอดช่วงชีวิตและเป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จ สามารถทำให้เกิดขึ้นได้โดยการพัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถนำตนเองในการเรียนจึงเป็นเป้าหมายที่สำคัญของการศึกษาและยังเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะในการแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง (Guglielmino, 2013: 2)

การเรียนรู้แบบนำตนเองเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความต้องการเรียนรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนมีความคิดริเริ่มด้วยตนเองและจะทำการวิเคราะห์ความต้องการที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง จำแนกแหล่งข้อมูลการเรียนรู้ รู้จักเลือกวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมโดยกำหนดเป้าหมายในการเรียนรู้ และผู้เรียนจะรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนให้บรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ จากนั้นผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของตนเองด้วย อาจจะได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นหรือไม่ก็ตาม อีกทั้งลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self-Directed Learning) เป็นลักษณะที่สามารถพัฒนาให้เกิดขึ้นได้ และสามารถพัฒนาได้สูงสุดในสภาพการจัดการเรียนการสอนที่เอื้อต่อกัน (Guglielmino, 1977) ซึ่งการเรียนรู้แบบนำตนเองจะส่งผลทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากงานวิจัยของ Long & Smith (1996) ได้ทำการศึกษากับนักศึกษาระดับปริญญาตรีของวิทยาลัยเบอร์ริลสเดอติ ที่จบการศึกษาและนักศึกษาที่ออกกลางคัน พบว่านักศึกษาก่อนจบการศึกษามีค่าคะแนนของความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self-Directed Learning Readiness: SDLRS) แตกต่างจากนักศึกษาที่ออกกลางคัน ที่ระดับนัยสำคัญ .05

การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้ให้โอกาสแก่นักศึกษาที่มีความต้องการพิเศษในการเรียนร่วม

กับนักศึกษาทั่วไปในมหาวิทยาลัยทั่วประเทศ จำนวน 2,995 คน และเป็นนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 624 คน คิดเป็นร้อยละ 20.83 ซึ่งเป็นจำนวนค่อนข้างมากเมื่อเปรียบเทียบกับนักศึกษาที่มีความต้องการพิเศษประเภทอื่นๆ (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2561: 2) ลักษณะของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เมื่อเทียบกับคนทั่วไปในด้านความสามารถทางสติปัญญา การพูด การใช้ภาษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การปรับตัว อารมณ์และสังคม จะมีปัญหามากกว่า ซึ่งเป็นผลมาจากการที่ไม่สามารถสื่อสารความคิด ความรู้สึกของตนเองแก่ผู้อื่นได้ (ผดุง อารยะวิญญู, 2542: 35) จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับอุดมศึกษา มีระดับผลการเรียนเฉลี่ยต่ำกว่ากลุ่มนักศึกษาพิการประเภทอื่น (อนุชา ภูมิสิทธิพร, 2550: 2)

จากการศึกษาการเรียนรู้แบบนำตนเองของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พบว่าเงื่อนไขของการเรียนรู้แบบนำตนเองของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ประสบความสำเร็จคือแรงจูงใจในการเรียนประสบการณ์เดิมสื่ออุปกรณ์สิ่งอำนวยความสะดวกต่อการเรียนรู้และสภาพแวดล้อมทางสังคม ได้แก่ เพื่อน ล่ามครอบครัว และครูอาจารย์ (อารี ภาวสุทธิไพสิฐ, 2554: 5) แต่ยังไม่มีการศึกษาถึงระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งองค์ความรู้ที่สามารถนำมาใช้ในการวางแผนการจัดการศึกษาเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ให้กับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้อย่างเหมาะสม

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเกี่ยวกับระดับความพร้อมการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อนักศึกษากลุ่มนี้อีกทั้งยังนำผลการวิจัยมาเป็นแนวทางส่งเสริมการเรียนรู้แบบนำตนเองในด้านที่ยังมีข้อจำกัดเพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับอุดมศึกษา เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
2. เพื่อเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับอุดมศึกษา เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือโดยจำแนกตามเพศ อายุ กลุ่มสาขาวิชา และระดับการได้ยิน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยมีเป้าหมายเพื่อศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับอุดมศึกษา เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1. ประชากร

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับอุดมศึกษาที่จดทะเบียนคนพิการ เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือมหาวิทยาลัยที่มีนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วม

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับอุดมศึกษาที่จดทะเบียนคนพิการ เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปีการศึกษา 2561 จากมหาวิทยาลัยที่มีนักศึกษาที่มีความบกพร่อง

ทางการไต่ถามเรียนร่วมจำนวน 98 คน เลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ เพศอายุ กลุ่มสาขาวิชา และระดับการไต่ถาม

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบประเมินความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการไต่ถามมีจำนวน 8 องค์ประกอบตามแนวคิดของ Guglielmino (1977) และพัฒนาจากแบบประเมินความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการไต่ถามของ อารี ภาวสุทธิไพศิฐ (2554) เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ชนิด 5 ระดับ จำนวน 29 ข้อ มีค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content validity) โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง .80-1.0 มีค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบประเมิน โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาด้วยวิธีการของ Cronbach (Cronbach Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทั้งฉบับเท่ากับ .96 และได้ค่าความเชื่อมั่นในแต่ละด้าน ดังตาราง 1

ตาราง 1 ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองสำหรับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการไต่ถาม

ตัวแปร	ค่าความเชื่อมั่น
1.การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้	.83
2. การมีมโนคติของตนเองในด้านการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ	.83
3.การมีความคิดริเริ่มและเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง	.86
4.มีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตน	.72
5.มีความรักในการเรียนรู้	.75
6.มีความคิดสร้างสรรค์	.88
7.มองอนาคตในแง่ดี	.78
8.ใช้ทักษะทางการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหา	.88
รวม	.96

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลการศึกษาค้นคว้าความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการไต่ถามในระดับอุดมศึกษา เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

4.1 จัดทำคู่มือเกี่ยวกับกระบวนการนำเครื่องมือแบบประเมินความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการไต่ถามในระดับอุดมศึกษา สำหรับล่ามภาษามือเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ เนื้อหา และข้อควรปฏิบัติในขณะที่ทำแบบประเมิน

4.2 จัดทำวีดิทัศน์ภาษามือแปลคำถามในแต่ละข้อของแบบประเมินเพื่อความเข้าใจในการ

ตอบแบบประเมินของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

4.3 ขอบหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยถึงอธิการบดีมหาวิทยาลัยในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่มีกลุ่มนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลกับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

4.4 จัดส่งแบบประเมินความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองทางไปรษณีย์และแจ้งล่ามภาษามือเกี่ยวกับสื่อวีดิทัศน์ภาษามือ เพื่อช่วยอำนวยความสะดวกแก่นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในการตอบแบบประเมินที่ชัดเจนขึ้น

4.5 ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลและตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของแบบประเมินข้อมูลในส่วนที่ไม่ครบถ้วนผู้วิจัยติดต่อกลับไปทางล่ามภาษามือเพื่อให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินประเมินให้ครบสมบูรณ์ โดยใช้ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล 3 เดือนตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2561 ถึงเดือนมกราคม 2562 โดยได้รับแบบประเมินกลับมาจำนวน 98 ชุด จากแบบประเมินที่ส่งไปทั้งหมดจำนวน 112 ชุด คิดเป็นร้อยละ 87.50

ผลการวิจัยและสรุป

1. ความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับอุดมศึกษาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.14$, S.D. = .48) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านใช้ทักษะทางการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.21$, S.D. = .53) อยู่ในระดับมาก และด้านมีความคิดสร้างสรรค์ มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ($\bar{X} = 4.03$, S.D. = .63) อยู่ในระดับมาก ดังตาราง 2

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยภาพรวม

ความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง	ระดับความพร้อม		ความหมาย
	\bar{X}	S.D.	
1. ด้านการเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้	4.11	.56	ระดับมาก
2. ด้านการมีมโนคติของตนเองในด้านการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ	4.15	.60	ระดับมาก
3. ด้านการมีความคิดริเริ่มและเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง	4.09	.59	ระดับมาก
4. ด้านมีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตน	4.16	.61	ระดับมาก
5. ด้านมีความรักในการเรียน	4.16	.57	ระดับมาก
6. ด้านมีความคิดสร้างสรรค์	4.03	.63	ระดับมาก
7. ด้านมองอนาคตในแง่ดี	4.19	.61	ระดับมาก
8. ด้านใช้ทักษะทางการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหา	4.21	.53	ระดับมาก
รวม	4.14	.48	ระดับมาก

2. การเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับอุดมศึกษาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปรากฏผลดังนี้

2.1 จำแนกตามเพศ โดยภาพรวมและรายด้าน พบว่าความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.2 จำแนกตามอายุ โดยภาพรวม พบว่าความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านมีความรักในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา โดยภาพรวมและรายด้าน พบว่าความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.4 จำแนกตามระดับการได้ยิน โดยภาพรวม พบว่าความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านการมีความคิดริเริ่มและเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับอุดมศึกษา เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีผลการวิจัยที่นำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. ความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้ง 8 ด้าน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อารี ภาวสุทธิไพศิฐ (2554: 268) พบว่า ผลของระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการชี้นำตนเองของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในภาพรวมอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือด้านใช้ทักษะทางการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหา ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.21 อยู่ในระดับมากอาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาสันับสนุนให้นักศึกษามีทักษะในการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง ให้อำนาจแก่ผู้เรียนที่จะสืบค้นข้อมูลต่างๆและการสื่อสารกับนักศึกษาทั่วไปได้โดยการใช้ภาษาท่าทางภาพสัญลักษณ์หรือใช้การสื่อสารด้วยภาษามือกับนักศึกษาหูหนวกสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อรทัย ชายอินทร์ (2554: 99) ที่พบว่า การจัดการเรียนการสอนสนับสนุนให้นักศึกษามีทักษะในการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองเพื่อที่จะนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ได้ทันที สำหรับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 มีความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองในระดับมากคือ ด้านมีความคิดสร้างสรรค์ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่กล้าที่จะเพิ่มเติมสิ่งอื่นใดที่นอกเหนือจากคำสั่ง เพราะความคิดที่ว่าอาจผิดจากคำสั่งที่กำหนดให้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของรานี เสงี่ยม (2553: 75) ที่พบว่าเงื่อนไขของตัวผู้เรียนในความบกพร่องทางภาษาทำให้ไม่เข้าใจแนวคิดที่เป็นนามธรรมและไม่สามารถต่อยอดความคิดเพื่อเกิดความคิดสร้างสรรค์ได้

2. การเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำแนกตามเพศ อายุ กลุ่มสาขาวิชา และระดับการได้ยิน อภิปรายผลได้ดังนี้

2.1 เพศไม่มีผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Paiwithayasiritham (2013) ที่พบว่าเพศต่างกันมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองไม่แตกต่างกัน

2.2 อายุโดยภาพรวมไม่มีผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีเพียงด้านมีความรักในการเรียนที่นักศึกษาช่วงอายุต่ำกว่า 20 ปี มีความพร้อมด้านมีความรักในการเรียนมากกว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินช่วงอายุ 21-30 ปี สอดคล้องกับการศึกษาของหทัยรัตน์ ศรีชัยชนะ (2557) ที่พบว่า นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีการประเมินคุณค่าของตนเองสูง เนื่องจากคิดว่าตนเองมีความสามารถอย่างเพียงพอสามารถเรียนในระดับอุดมศึกษาได้ นักศึกษาในช่วงอายุต่ำกว่า 20 ปี ส่วนใหญ่จะศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 ซึ่งเพิ่งเข้ารับศึกษาในระดับอุดมศึกษา จึงมีความคิดว่าตนเองมีความสามารถเรียนต่อระดับอุดมศึกษา ทำให้มีความรักในการเรียนมากกว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินช่วงอายุ 21-30 ปี ซึ่งจะศึกษาในชั้นปีที่ 3 ขึ้นไปและประสบกับความยุ่งยากและข้อจำกัดที่เกิดจากความบกพร่องของตนมานานกว่า ซึ่งอาจทำให้เกิดความท้อถอยในการเรียน

2.3 สาขาที่เรียนไม่มีผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของจิระวัฒน์ ยูวอมรพิทักษ์ (2544) พบว่า นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาต่างกัน มีลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเองไม่แตกต่างกัน

2.4 ระดับการได้ยินโดยภาพรวมไม่มีผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีเพียงด้านการมีความคิดริเริ่มและเรียนรู้ได้ด้วยตนเองที่นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง มีความพร้อมด้านการมีความคิดริเริ่มและเรียนรู้ได้ด้วยตนเองมากกว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก สอดคล้องกับการศึกษาของอารี ภาวสุทธิไพศิษฐ (2554: 268) พบว่า ประสิทธิภาพเดิมของผู้เรียนมีความสำคัญต่อการเรียนรู้เรื่องต่างๆ โดยนำมาใช้ประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนรู้ ใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ ใช้ในการตัดสินใจและแก้ปัญหาในการเรียนรู้ และใช้ในการบริหารจัดการเรียนรู้ ซึ่งนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึงมีการได้ยินที่ดีกว่า รวมทั้งมีความเข้าใจเกี่ยวกับความคิดรวบยอดที่เป็นนามธรรมที่ดีกว่า จึงทำให้มีประสิทธิภาพเดิมเกี่ยวกับการเรียนรู้ที่ดีกว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองในภาพรวมของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับอุดมศึกษา พบว่า มีความพร้อมอยู่ในระดับมากทุกด้าน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ด้านมีความคิดสร้างสรรค์ ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการส่งเสริมด้านการคิดสร้างสรรค์ โดยใช้การสอนแบบสองภาษาเพื่อพัฒนาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้มีความสามารถเท่ากับการใช้ภาษามือเพื่อจะให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าใจความคิดที่เป็นนามธรรมมากขึ้นและสามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ได้ดียิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ตั้งแต่ระดับปฐมวัย ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา เพื่อใช้ข้อมูลในการส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง ได้เหมาะสมกับเด็กแต่ละระดับ

บรรณานุกรม

- จิระวัฒน์ ยูวอมรพิทักษ์. (2544). ลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาชั้นปริญญาตรีมหาวิทยาลัยรามคำแหงสาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ทิตนา แชมมณี. (2542). การจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง: โมเดลชิปปา. วารสารครุศาสตร์. 27(3), 1-17.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2542). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แว่นแก้ว.
- รานี เสี่ยงม. (2553, มกราคม-มิถุนายน). พัฒนาการความคิดสร้างสรรค์ในคนหูหนวกจากงานศิลปะเซรามิค. วารสารวิทยาลัยราชสุดา, 5(1-2), 65-78.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2561). รายงานผลการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาาระบบเพื่อรองรับนักเรียน นิสิต นักศึกษาพิการในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2560. กรุงเทพฯ: สำนักส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพนักศึกษา.
- หทัยรัตน์ ศรีชัยชนะ. (2557). การศึกษาคุณลักษณะของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อการเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษาตามความคิดเห็นของคณาจารย์และนักศึกษา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. สงขลา: มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- อารีย์ ภาวสุทธิไพศิฐ. (2554). การเรียนรู้ด้วยการชี้นำตนเองของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ด. (การศึกษาดูชีวิตและการพัฒนามนุษย์) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อรทัย ชายอินทร์. (2554). ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การพัฒนาทรัพยากร มนุษย์) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อนุชา ภูมิสิทธิพร. (2550). การศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.(การศึกษาพิเศษ) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Paiwithayasiritham, Chaiyos. (2013, July-December). The Factors Affecting the Characteristic of Self-Directed Learning of the Students from Faculty of Education, Silpakorn University. *Veridian E-Journal*, 6(7), 1-12.

Guglielmino, L. M. (1977). *Development of the Self-Directed Learning Readiness Scale*.
Dissertation Ed. D. Georgia: Georgia University.

----- (2013, October). The Case for Promoting Self-Directed Learning in
Formal Educational Institutions. *SA-eDUC Journal*, 10(2), 1-18.

Long, H. B.; & Smith, S. W. (1996). Self-Directed Learning Readiness and Student
Success. *In Current Development in Self-Directed Learning*. H. B. Long &
Associates (eds). pp. 193-202. Norman: Public Manager Center University of
Oklahoma.